

Nevin Birsa

SAMOTNI NAPIS MAVRICE

VISLICE VISOKEGA SONCA

Zdavnaj se pojaviš v konicah prstov,
v ohišju slepečega počitka,
v pretoku sopare:
vse bo ta hip vzgorelo in splapolalo
v oster jezik svetlobe, ko je najvišji dan.

Vislice visokega sonca
se majejo v betonu,
kjer je moja roka, kjer je, lahko,
tudi smrt. – Breze odpirajo izsušena usta:
migotajo žarki, plešejo
po tkivu proti
prvotnemu izviru: poldan se sesipa
v žarečo točko,
usmerjeno v zenit, pod kadečo se lečo,
razgrebeno od viharja zvezd,
tako nočnih, in morda že mrtvih?

V NEMIRNEM ZVONU

Jaz ne in tudi ne beseda,
ki vre iz ust in razsvetljuje vlažni breg:
krhki dež objema z zlatimi dlanmi morsko dno,

Vzlet arktične krvi,
ki se hrani z lepoto tega daljnega svetá,
in nenadoma prekriža grebene,
ostre slutnje in kanale. (Naj le kričijo branjevke
za stojnicami,
odreveneli vzhajajo novi svetovi,

tako začudeni in ranjeni,
vznikajo nove zemlje, požar v sistemu
ugašajočih luči, neznane živali
vdirajo v komaj sluteno deželo,
skrčeno od upov in žil,
vse bolj drgetajočih v nemirnem zvonu,
ki odpira nebo!)

BRJE

In štel sem poljube,
v prostoru, temnem kot drhteči levkocit,
ki je odtekal v rekah
od drevesa do drevesa, od zmedenosti sena
in mukajočih krav do belega zvonika,
do nakita, ki se je odlepljal z rok in vratu,
tekal sem od odprtih vež
do zaklenjenih vrat,
od ene hiše do druge,
od poti do drugih poti: a resnica je, da so vse
vodile
daleč stran, daleč stran,
v noč,
razjarjeno kot železo,
ljubko kot angeli, ki že tisočletja padajo
s praporov, vej in jih tkejo oblaki
v najsijajnejši luči v nova bitja,
ki bodo postala prepih časa
in zrno nove bolečine.

TI BLISKI SO IZ CINOBRA

Kaj še lahko povem,
kaj še lahko dahnem?

Vetrovno nebo so prerezali sunki lastovk,
a hip pozneje tudi bliskov: bila je
vkljenjenost sveta,
akvarija v mojem srcu, ki trepeta
še zmerom, zamolklo, zamolklo;
globoko.

Ti bliski so iz cinobra,
splášeni in kratki,

da me zaboli; in resnica
planetov čofota v jezeru, ki ga
sèm v vonju smreke prinaša veter,
požigavec mojih dlani.

SAMOTNI NAPIS MAVRICE

Čebelje oko ogleduje
samotni napis mavrice,
na trnek napičeni časniki migotajo kot ribe,
ki so preplavile prsi in se s peno
spustile čez brzice žil.

Gorečke na oknu
mrcvarijo jutro, vzhajajoči žabji glas
tipa med posteljami, med prti,
izvezenimi iz zarij in potrkavajočih prstanov.

Verjamem temu, kar še ni jeknilo porodnega glasu,
čakam, da se podro stavbe
in zaplodi sen novo resničnost,
trajnejšo od smrti, elektrod, koledarja
časa in spoznanj.

(List, izvržen, pohojen, slep na obe oči,
votel, krhek, umirajoč, o samotna luna!)

KOT BEŽEČA ŽIVAL

Ti, ki ubijaš metulja,
jezen zaradi ledenih kristalov in zim,
ki gorijo v snegu

kot bežeča žival,

ki zalepiš kita na žilo,
brenkaš z vso milino na opno srca,

slepa, nevidna, ogorek,
praprot,

ki brede skozi petje cvrčka,
upokoji mojo molčečo bolečino,
polarni sij ledenikov,
jahte in ozemlja, ki jih kličejo zakleti
konji s svojimi čvrstimi zobmi,
ki kličejo rojstva in toplino svoje matere,

ki kličejo zlega ponirka,
 ščemečega v očeh: in jaz vse to vem,
 in jaz vse to diham,
 in jaz, oblečen v prošnje,
 ščipljem žito in pigment,
 rojevajoč se na drevju, v zvezdnatem kraljestvu
 žil.

BIL SEM SAM

Bil sem brez barve,
 ko je na moje čelo stopila
 nova barva.

Bil sem brez oči,
 ko so nad menoj zažareli
 diamanti,
 iskreče konice umrlih duš.

Bil sem sam,
 ko je množica rjovela
 v hiromantiji mojih dlani,
 bil sem tako sam,
 ko je na lutkovnem odru
 bilo vse živo in zeleno v krošnjah
 in je nebo čemelo nad čelado sveta.

Bil sem kambij,
 bil sem sredi celic,
 večno živ v protoplazmi besede
 in rasti,
 in tudi visoki grebeni
 niso zbežali iz mojega kraljestva.